

Winfred de Nijs zat 37 jaar in directie en gaat nu het huis van de toekomst op poten zetten

Marc Doodeman | Gepubliceerd: om 06:00

Delen

Opslaan

Winfred de Nijs Foto: Eran Oppenheimer

Winfred de Nijs vond het prachtig dat hij als bouwer de wereld 'ietsje mooier' mocht achterlaten. Maar de emotionele kant die gepaard gaat met het leiden van een familiebedrijf, greep hem soms aan. Een afscheidsinterview. "Het bedrijf heeft er eigenlijk nog nooit zo goed voor gestaan."

Hij zat al een poosje in de directie van bouwbedrijf De Nijs, 37 jaar om precies te zijn. Op zijn bureau – waaraan ook zijn opa het familiebedrijf leidde – staat een grote, verkleurde Canon P39-D IV-desktoprekenmachine die hem het grootste deel van die tijd trouw is gebleven. Altijd rekende hij de projecten met dit bakbeest door.

Winfred de Nijs (67) zal op dinsdag 31 december de leiding van familiebedrijf M.J. de Nijs en Zonen, zoals het bedrijf officieel heet, overdragen aan zijn achternicht Daniëlle de Nijs. Dan zit zijn taak erop. Geen afscheidsreceptie, dat is niets voor hem. “Ik heb gewoon mijn werk gedaan, klaar.”

Maar terugblikken en vooruitblikken met *Cobouw* wil hij wel, nu hij met pensioen gaat. Hoewel, pensioen? Hij heeft nog snode plannen, daarover straks meer.

Trein

Werenfridus Mathias Jacobus de Nijs, roepnaam Winfred, dankt hij aan het bouwproject waar zijn vader eind jaren vijftig uitvoerder was: het Werenfridus College te Hoorn. Winfred werd naast het werk in de bouwkeet geboren. De eerste acht jaar van zijn leven woonde hij waar zijn vader bouwde.

Toen zijn neven Thijs en Ton in 2012 met pensioen gingen, werd Winfred de Nijs de hoogste baas. Als directeur van een familiebedrijf stap je op een rijdende trein, vertelt hij. “Je moet die trein keurig netjes overgeven aan de volgende bestuurder. En dan moet de trein keurig netjes opgepoetst zijn. Ook binnen moet het huis op orde zijn.”

“Deze machinist stapt met de pet omhoog uit; de trein kan doorrijden”

Dat is gelukt, zegt hij. Hij kan met een tevreden gevoel de onderneming overdragen aan zijn achternicht. “Deze machinist stapt met de pet omhoog uit. De trein kan doorrijden. Er zit een goed stuk, gezonde werkvoorraad in. Zowel in de ontwikkeling als in de bouw. Het bedrijf heeft er eigenlijk nog nooit zo goed voor gestaan.”

Indrukwekkende verhalen

Tijdens de rit zijn prachtige projecten gepasseerd. Als hij nu moet opnoemen welke gebouwen het meeste zijn bijgebleven, zegt hij De Hallen, Pontsteiger, het Eye-filmmuseum, hotel Jakarta en het door hem geliefde Entrepôt dok met de serene rust op de binnenhoven.

Er komt nog meer aan. Winfred de Nijs legde de basis voor een van de grootste houtbouwprojecten, Woodstone in Heerhugowaard, dat komend jaar op de planning staat. “En het laatste kunststukje is dat we het oude KPMG-gebouw in Amstelveen omgetoverd hebben.” Hij werkt graag met toparchitecten. Het familiebedrijf kan het niet over zijn hart verkrijgen om *middle of the road*-gebouwen te maken.

Heel bijzonder vindt de afzwaaiend topman ook de renovatie van het Holocaustmuseum, dat De Nijs eerder dit jaar opleverde. “Een eer vond ik dat.” Winfred de Nijs mocht bij de opening zijn en hoorde indrukwekkende verhalen. Hij is dankbaar dat het museum er is om ons eraan te herinneren hoe onmenselijk mensen kunnen zijn. Nietig en nederig voelde hij zich in het zaaltje tussen hoogwaardigheidsbekleders en nabestaanden tijdens hun voordrachten. “Waarvoor doe je dit werk nou 7 keer 24 uur in de week?”

Dat is vooral voor de indrukwekkende verhalen. Daar heb ik toch een klein onderdeelje van mogen zijn – en dat doet me wel wat.”

Wat hem ook aangrijpt, zijn de dieptepunten van zijn werk. Hij maakte meerdere keren mee dat een werknemer overleed of een zwaar ongeluk kreeg. “Dat heeft mij erg veel verdriet gedaan.” Als dat gebeurde op het werk, werd Winfred de Nijs direct gebeld. “Waar ik ook ben. Ik neem dan contact op met zijn vrouw of geliefde. Als iemand van ons overlijdt, ben ik degene die moet gaan vertellen dat iemand nooit meer thuiskomt.” Hij valt even stil, zijn ogen staren bewegingsloos over het houten tafelblad. “Dat zijn hele heftige gesprekken.”

Hork

Hij herinnert zich een keer dat een werknemer een hartaanval kreeg in de bouwkeet. Winfred de Nijs belde zijn vrouw op en nam haar mee naar het ziekenhuis. “Ik zette mijn telefoon in de auto uit. Stel dat hij zou overlijden, dan wil ik dat niet in de auto horen waar zijn vrouw bij is.” In de auto is er grote bezorgdheid. De vrouw stelt veel vragen aan De Nijs. “Het enige wat ik kon zeggen: ‘We gaan erheen en ik weet het ook niet.’ Uiteindelijk is onze medewerker er goed bovenop gekomen. We hebben recent afscheid van hem genomen; hij gaat met pensioen. Er is een band voor het leven. Zijn vrouw is mij nog dankbaar.”

“Het beheersen van de emotionele kant die gepaard gaat met het leiden van een familiebedrijf is heel zwaar”, stelt hij. “Ik vind dat je daar ongelooflijk veel aandacht aan moet geven. De dieptepunten zitten altijd in die menselijke maat. Die zitten niet in de bouwwerken. Daar heb je goede en slechte tussen – en de slechte, daar rijd je gewoon niet meer langs.”

“De dieptepunten zitten in de menselijke maat, niet in de bouwwerken”

Heel eerlijk, hij weet van zichzelf dat hij soms een “ongelooflijke hork” kan zijn. “Ik kan ongelooflijk duidelijk zijn. Maar je mag naar mij toe ook duidelijk zijn. Je moet bijvoorbeeld niet onvoorbereid in deze kamer komen, daar heb ik een bloedhekel aan, dan zit je gewoon mijn tijd te verdoen. Maar dat staat los van de menselijke maat. Volgens mij kunnen die dingen gewoon hand in hand gaan.”

Winfred de Nijs: 'Het is onzin om te zeggen dat ik alle 46 jaar van elk moment heb genoten.' Foto: Eran Oppenheimer

Liefde voor het vak

De duidelijkheid en inzet die hij eist, heeft ook te maken met het familiebedrijf dat hij bewaakt. “Ik zit hier niet in deze kamer om de winst te maximaliseren, ik zit in deze kamer om het risico te beheersen.”

Hoewel hij vindt dat de winst van De Nijs nog wel wat hoger kan. Het bedrijf behaalde vorig jaar een winst van 4,6 miljoen euro op een omzet van 239 miljoen euro. “Een gezond bouwbedrijf behoort gewoon meer dan 3 procent te schrijven. En een gezond ontwikkelingsbedrijf moet zeker boven de 5 à 6 procent schrijven.”

Daar wordt nu keihard aan gewerkt, verzekert hij. De oplossing zit in minder projectmatig en meer procesmatig werken. “Je moet zoveel mogelijk hobbels op de bouwplaats zien te voorkomen. Want ja, op de bouwplaats ga je het niet verdienen.”

Zijn kennis en liefde voor het vak probeerde hij ook mee te geven aan een nieuwe generatie bouwvakkers via opleidingsbedrijf Espeq, waar hij jarenlang voorzitter van is geweest. Om leerlingen rijp te maken voor de bouw, vergeleek hij het vak weleens met werken in de horeca. “Als je kiest voor de horeca, kun je een heel mooi bord opmaken, maar na een half uur is het bord leeg. Als je een prachtig gebouw maakt, staat het er voor de eeuwigheid.”

Oostenrijk

In januari begint hij naar eigen zeggen aan een sabbatical van twee maanden. “Ik heb nog een onderkomen in Oostenrijk en daar ga ik naartoe. Dan ga ik daar een beetje genieten en het stof van de meubels afhalen. Even mijn gedachten ordenen en bedenken hoe ik nou verder ga. Daar ben ik nog niet aan toegekomen, omdat ik 100 procent met het bedrijf bezig ben.” Maar nagedacht heeft hij al wel een beetje. Hij wil een luk van de toekomst ontwikkelen.

Even wat gedachtenspinsels: *high end* Chinese auto’s inspireren hem – kun je op eenzelfde wijze een woning ontwikkelen waarvan je de opties uit en aan kunt zetten? Alles erin, dan betaal je wat meer; neem je het basismodel, dan betaal je het minst. Hoe hij de Chinese Xpeng en BYD vertaalt naar woningen, dat is waar hij rustig op wil gaan broeden. Want dat het anders kan, daar is hij van overtuigd.

Neem de installaties. In de jaren tachtig van de vorige eeuw was je voor 10.000 gulden (ruim 4.500 euro) klaar. “Nu is dat een mega-veelvoud van dat bedrag. Langzamerhand krijgen we een machinekamer waar we in wonen. Een van de vragen is waar we de elektriciteit vandaan moeten halen. Misschien is waterstof een goed alternatief, in Duitsland gaan ze die kant op. Kernenergie komt er ook aan. En misschien moet de thuisbatterij gesubsidieerd worden.”

Genoten

Een panklaar Chriet Titulaer-huis heeft hij nog niet. “Er zijn meerdere wegen, er is niet één weg.” Hij heeft al mensen met wie hij gaat samenwerken. Namen? Die geeft hij nog niet. Hij gaat het bouwbedrijf voorlopig niet lastigvallen met zijn bedenksels en gaat ook niet ergens in een hoekje op het kantoor in Warmenhuizen zitten. Pas als de plannen rijp zijn zal hij zich tot zijn achternicht wenden.

Maar het kan ook zijn dat Winfred de Nijs en zijn verlichte geesten bedenken dat het een leuk idee was, maar dat het niks wordt. Dan is het leuk geprobeerd. Sowieso wil de afzwaaiend topman wel kleine projecten blijven ontwikkelen voor het familiebedrijf.

Hij heeft er zin in. Met evenveel genoegen kijkt hij terug op alle achterliggende jaren in Warmenhuizen. “In hoeveel beroepen mag je de wereld ietsje mooier achterlaten? Het is onzin om te zeggen dat ik alle 46 jaar van elk moment heb genoten, er zat ook wel een moment tussen dat ik er niet zo erg van genoot. Maar door de bank genomen is het gewoon een 8,5 tot een 9.”